

стане. . . И отъ това очакване всичко като че ли изпъкна по-ясно, по-отчетливо въ съзнанието на Сийка.

— Не трѣбваше да му казвамъ всичко, и за вестника — тѣжно се самопризна тя.

— Не го ли виждашъ какъвъ е записанъ! — тихо, сякашъ на себе си, каза Пенка. — Кжде изхвъркна така изведнѣжъ? Да не направи нѣщо? — тревожно попита тя.

И дветѣ станаха и бързо излѣзнаха. Запетайката съ шапка на глава и бастунъ въ дѣсната ржка слизаше по слабо освѣтената тѣсна стълба.

Следъ него се спусна Сийка и го догони при пжтната врата. Той бѣше отново трескаво унесенъ и втречено гледаше предъ себе си, като лунатикъ.

— Татко, де отивашъ? — изплашена запитва Сийка, като го улови за ржката.

— Тука, тука съмъ — отговори безъ да мисли той.

— Татко, върни се, кжде ще ходишъ срѣднощъ да те обератъ апаши, вижъ, или да те спратъ въ участъка? — съ плачъ въ гласа го молѣше Сийка.

— Тукъ съмъ бе чедо, тукъ съмъ, — повтори той, и въ предчувствие ли, гласътъ му сжшо затрепера, той се трогна отъ нѣщо и съ бащино умиление се обърна къмъ нея и я цѣлуна.

— Остани въ кжци, — смутена и разтрогана го молѣше тя. — Ще се уреди това, не може така, не може така да остане.

— Ама азъ съмъ тука бе синко, да купя вестника само, и ще се върна — разчувствуванъ отговори той и излѣзе.

IV

По улицата бѣ пусто и глухо. Лампитѣ свѣтѣха мъждиво и болно, сякашъ въ залата на ог-